

LEBIS

We know
books.

Christopher Berry-Dee

De vorbă cu criminalii în serie

Cei mai diabolici oameni din lume
își spun povestea

Traducere din limba engleză
ALOMA CIOMÂZGĂ-MĂRGĂRIT

LITERA
București

CUPRINS

<i>Muṭumiri</i>	9
HARVEY LOUIS CARIGNAN (SUA)	13
ARTHUR JOHN SHAWCROSS (SUA)	39
JOHN MARTIN SCRIPPS (Marea Britanie)	95
MICHAEL BRUCE ROSS (SUA)	131
RONALD JOSEPH „BUTCH“ DEFEO JR. (SUA)	175
AILEEN CAROL WUORNOS (SUA)	211
KENNETH ALLEN MCDUFF (SUA)	255
DOUGLAS DANIEL CLARK & CAROL MARY BUNDY (SUA)	287
HENRY LEE LUCAS (SUA)	335

Era 24 septembrie 1974 dis-de-dimineață în Minneapolis. Soarele răsărise, iar ofițerii Robert Nelson și Robert Thompson patrulau pe la numărul 1841 de pe E 38th Street, când au observat Chevroletul Caprice verde cu negru, model 1968. Era parcat peste drum de un restaurant. Thompson a dat încet o tură de cvartal, cât timp partenerul său a verificat informarea primită de la secție în ziua precedentă.

– Asta e, a spus Nelson. Asta e mașina. Nu mai trebuie decât să găsim șoferul. Cică e un tip masiv, ca o gorilă.

Cei doi ofițeri s-au apropiat, studiind interiorul mașinii. Bineînțeles, se vedeau covorașele din cauciuc roșu, reviste porno și o Biblie. Lângă schimbătorul de viteze au observat mai multe pachete de țigări Marlboro; toate acestea fuseseră descrise în detaliu de o victimă a unui viol al cărui făptaș era cel căutat de poliție.

În vreme ce Nelson a sunat la secție, pentru a cere întăriri, Thompson a intrat în restaurant, întrebându-l pe proprietar dacă știa cine condusesese mașina.

– Da, sigur, a venit răspunsul bănuitor. Tocmai v-a văzut și a întins-o prin spate.

Câteva minute mai târziu, Harvey Louis Carignan a fost oprit, luat la întrebări și apoi arestat. A fost dus în centru, i s-au citit drepturile și a fost reținut sub acuzațiile de omucidere și viol.

După aproape 50 de crime, unul dintre cei mai răi criminali în serie ai Americii avea să nu-și mai folosească niciodată ciocanul.

Chiar și acum, uneori mi se pare că n-am avut decât câteva zile de copilărie. Nu e nimic legat de ea de care să mă agăț, nimic de care să-mi amintesc cu drag. Între mine cel de atunci și eu cel de acum a fost și este cu adevărat un hău al disperării.

CARIGNAN, ÎNTR-O SCRISOARE
CĂTRE AUTOR, 14 APRILIE 1993

Născut în mahalaua orașului Fargo, Dakota de Nord, pe 18 mai 1927, la fel ca mulți criminali în serie, Harvey a fost un copil din flori care nu și-a cunoscut niciodată tatăl natural. Mama lui în vârstă de 20 de ani, Mary, nu a reușit să-și îngrijească băiatul bolnăvicios, cu întârzieri de creștere, iar în 1930, în punctul culminant al Marii Crize economice, a început să-l lase în grija oricui era dispus să-l supravegheze. Din acel moment, puștiul a început să fie mutat de colo colo și dintr-o școală în alta, incapabil să prindă rădăcini sau să se bucure de o educație solidă.

Foarte devreme în anii săi de formare, Harvey a căpătat un tic facial și a udat patul noaptea până la 13 ani. A suferit inclusiv de dansul Sfântului Vitus – sau coree infantilă –, o boală care se manifestă prin mișcări spasmodice necontrolate ale corpului.

La 12 ani a fost trimis la o școală reformată în Mandan, Dakota de Nord, unde, conform cazierului său de la FBI, a rămas șapte ani. În tot acest timp, susține că a fost agresat și abuzat sexual de o profesoară. Într-o scrisoare din 12 iunie 1993 scrie:

... Aveam o profesoară care obișnuia să se așeze în banca mea și făceam schimb de bilețele porcoase. Aveam 13 sau 14 ani – ce puști de 14 ani nu ar sta bucuroși, de

bunăvoie, în clasă, ca să-și trimită mesaje porno cu profesoara? Nu puneam niciodată mâna pe ea fără să mă plesnească, dar mă ținea după ore și mă puneă să stau în picioare în fața ei în timp ce se masturba și mă făcea în fel și chip și-mi spunea ce o să mă oblighe să fac – nu și-a dus niciodată amenințările până la capăt, fir-ar să fie! Câteaua nu mă lăsa nici măcar să mă masturbez cu ea! Mi-am scos penisul și mi-a tras o bătaie soră cu moartea! Avea niște sâni enormi. Era o femeie cu adevărat crudă...

Harvey Carignan a rămas la școala reformată din Mandan toată perioada adolescenței, apoi, în 1948, la 21 de ani, s-a înrolat în armata SUA, care l-a primit cu brațele deschise. Harvey nu mai era amărâtul pipernicit care, chipurile, fusese abuzat mental și sexual încă de la vârsta de patru ani. Dieta echilibrată și bogată în carbohidrați de la Mandan îl ajutase să ajungă un tânăr viguros, bine hrănit și extrem de puternic.

Carignan și-a început cariera de ucigaș în 1949 când, în seara zilei de duminică, 31 iulie, a ucis-o pe Laura Shwalter, în vârstă de 57 de ani, în urma unei tentative de viol într-un părculeț din Anchorage, Alaska. Moartea a survenit rapid, după ce i-a zdrobit capul, provocându-i traumatisme cerebrale severe. Fața victimei a fost efectiv distrusă de la bărbie până la frunte, oasele și țesutul, zdrobite sub loviturile pumnilor săi masivi.

„Ucigașul a fost atât de puternic încât, cu o singură lovitură, i-a făcut o gaură în craniu ca o rachetă într-un tanc“, descria un polițist.

Vineri, 16 septembrie 1949, Carignan a încercat să violeze o tânără pe nume Dorcas Callen, care a reușit să scape. Soldatul, evident beat, deși era doar 11 dimineata, a abordat-o în apropierea unei taverne de pe Anchorage Street. Când i-a propus să facă o plimbare cu el, Dorcas l-a refuzat și s-a îndepărtat.

– Hei, a strigat el. Cred că te cunosc... poate.

– Pleacă, te rog, l-a implorat Dorcas. Nu mă cunoști.

Era deja foarte speriată. Știa că o femeie fusese omorâtă în bătaie în zonă, cu doar câteva săptămâni mai înainte. Dar refuzul ei l-a enervat pe soldatul uriaș cu care se confrunta, iar ea nu s-a putut îndepărta. Înainte să facă vreo mișcare, bărbatul a apucat-o și a început s-o tragă din stradă. Au căzut într-un șanț de la marginea străzii, el peste ea, sfâșiindu-i hainele, mâinile pipăindu-i sânii și interiorul coapselor. În câteva clipe, ar fi putut să o violeze.

Dorcas s-a luptat cu disperare să găsească un punct de sprijin în pământul moale al pereților șanțului. El era foarte puternic, aproape inuman de puternic. Țipând, a reușit să iasă din șanț și a fugit peste stradă, în tavernă, de unde a sunat la poliție.

La spital, a povestit în detaliu teroarea atacului, printr-o mască însângерată de piele facială sângерândă și învinețită. „S-a transformat în ceva din iad. S-a înfuriat din senin, de parcă răul a pus dintr-odată stăpânire pe el“, a spus ea printr-buzele umflate.

Descrierea ei a fost cea care a dus la arestarea lui Carignan mai târziu, în aceeași zi. A fost judecat pentru uciderea Laurei Showalter în 1950, în Tribunalul Districtual pentru Teritoriul Alaska, Divizia a Treia, judecător fiind George W. Folta. Cartea din măneca procurorilor a fost o mărturisire a crimei în fața șerifului Herring. Harvey Carignan a fost găsit vinovat și condamnat la spânzurătoare. La apelul care a urmat la Curtea Supremă a SUA, judecătorii Reed, Douglas, Black și Frankfurter au fost de acord că Harvey Carignan fusese condamnat ca urmare a încălcării Regulii McNabb. Aceasta spune că mărturisirile nu pot fi acceptate în instanță dacă au fost obținute în timpul unei rețineri ilegale ca urmare a neprezentării imediate a deținutului în fața unui magistrat de curte preliminară. Din cauza

încălcării acestei reguli, judecătorii au decis că mărturisirea lui Carignan era inadmisibilă. În consecință, Harvey a scăpat de laț, dar și-a pierdut libertatea în urma unei condamnări la 15 ani de închisoare. Deținutul #22072 a fost transferat de la Închisoarea Seward din Alaska la Penitenciarul SUA de pe insula McNeil, statul Washington.

În interviul dat autorului, Carignan a spus: „Laura Showalter... Dorcas Callen? Numele astea nu-mi spun nimic.”

* * *

Pe 13 septembrie 1951, Carignan a fost transferat la Închisoarea Alcatraz, California, unde și-a petrecut următorii nouă ani. Pe 2 aprilie 1960, la vârsta de 32 de ani, a fost eliberat condiționat. Exceptând cei câțiva ani din armată, nu mai fusese liber de la 11 ani.

După ce a debarcat pe cheiul din San Francisco îmbrăcat doar cu un costum ieftin primit la eliberarea din închisoare, cu geanta la picioare, a privit mica șalupă a închisorii săltând pe valurile din golf, înapoi, spre „Stâncă”, cum este cunoscută Alcatraz de toată lumea, după care a luat un tren spre Duluth, Minnesota. Ajuns acolo, s-a mutat la unul dintre cei trei frați vitregi ai săi, dar, pe 4 august 1960, la numai patru luni de la eliberare, a fost arestat pentru jaf și agresiune cu intenția de a comite un viol.

Spre norocul lui Carignan, acuzația de viol a fost anulată din lipsă de dovezi. Dacă violul ar fi fost dovedit, s-ar fi întors în închisoare, fără să mai poată ieși vreodată. Cu toate acestea, dat fiind că era un violator eliberat condiționat, a fost condamnat la 2 086 de zile în Închisoarea Federală din Leavenworth, Kansas.

Carignan s-a întors în comunitate în 1964 și s-a mutat rapid în Seattle unde, pe 2 martie, a fost luat în evidență ca deținut eliberat condiționat C-5073. Pe 22 noiembrie

același an a fost arestat de șeriful districtului King pentru agresivitate în trafic și jaf.

Pe 20 aprilie 1965 s-a trezit din nou în boxa acuzaților, fiind condamnat la 15 ani în Penitenciarul Statului Washington din Walla Walla, unul dintre orașele tristatate pe lângă Richland și Kennewick, pe granița dintre Washington și Oregon.

Închis acum într-una dintre cele mai vechi și mai renumite închisori din Statele Unite, Carignan și-a pus în cap să recupereze lipsurile în educația proprie. A obținut diploma de liceu, a urmat mai multe cursuri de sociologie și psihologie și a scris lucrări pe tema psihopatiei sexuale, a personalității paranoice și a individului bine adaptat. A citit constant, a obținut cele mai bune calificative și a studiat jurnalismul – toate acestea impresionându-i pe îndrumătorii săi. Dar exista o parte întunecată care ieșea la iveală când rămânea singur. Când vorbea cu ceilalți deținuți, Harvey își imagina fete tinere, nubile, și avea o fixație legată de carnea tânără. Recunoștea adesea, și își păstrează părerea și în prezent, că fetele tinere trebuiau să fie alegerea sa finală, ceea ce pentru un bărbat acum în vârstă de 74 de ani este, într-adevăr, o dorință foarte nesănătoasă.

* * *

Fost condamnat aflat la vârsta mijlocie, cu caracteristici fizice neatractive, Harvey nu prea avea cine știe ce șanse la o relație cu o adolescentă după eliberarea din închisoare, astfel că s-a însurat cu Sheila Moran, divorțată, cu trei copii. Sheila avea o casă în Ballard, cartierul scandinav din Seattle, în care cei doi și-au făcut căminul. Având la bază o educație decentă, Sheila a înțeles curând foarte bine personalitatea noului său soț, care își pierdea vremea cu o adunătură de ticăloși. Era plecat mai tot timpul până târziu în noapte, gonind cu

mașina ca un nebun. Apoi, în urma unei agresiuni brutale a lui Carignan asupra bătrânului ei unchi, Sheila s-a hotărât să-și strângă lucrurile, să-și ia copiii și să fugă unde vedea cu ochii. De cealaltă parte, Harvey s-a hotărât s-o ucidă și a așteptat-o o noapte întreagă, strângând un ciocan în mână, însă, din fericire, Sheila nu a mai revenit acasă.

Harvey s-a recăsătorit pe 14 aprilie 1972. Alice Johnson, o femeie simplă de 30 și ceva de ani, oarecum înceată la minte, s-a îndrăgostit de el. Naivă și credulă, biata menajeră cu prea puțini prieteni a crezut că a cunoscut un om bun și muncitor. Alice mai fusese căsătorită și avea un fiu, Billy, de 11 ani, și o fiică frumoasă de 14 ani, la care Harvey a început curând să râvnească.

În acea perioadă, Carignan reușise să concesioneze o benzinărie Sav-Mor de la Time Oil Company, iar Alice a început să observe că angaja doar fete tinere la pompe. Dar, imediat ce începeau să lucreze, plecau, fiind înlocuite de alte fete, la fel de tinere și de frumoase. Toate acestea i-au trezit bănuielile, iar zvonurile doar i-au confirmat faptul că soțul ei era complet obsedat de adolescente. Aborda orice fată vedea, cu propuneri și remarci obscene, iar când Alice l-a luat la întrebări, a urlat la ea, l-a bătut pe fiul ei și a ieșit aruncându-i o privire prevestitoare de rău Georgiei, fiica sa vitregă, ceea ce a făcut-o pe aceasta să se simtă categoric stânjenită. Deloc surprinzător, căsnicia celor doi a luat sfârșit la scurt timp după aceea.

Pe 15 octombrie 1972, Carignan a violat și ucis o adolescentă pe nume Laura Brock, lângă Mount Vernon, statul Washington.

* * *

Un anunț din ediția *Seattle Times* din 1 mai 1973 a marcat începutul unei serii de întâmplări înfiorătoare. O benzinărie

locală făcea angajări, iar anunțul i-a atras atenția lui Kathy Sue Miller, o adolescentă de 15 ani. Nu căuta de lucru pentru ea, ci pentru prietenul ei, Mark Walker. A doua zi de dimineață însă, când a sunat la numărul din anunț, Kathy a fost intrigată să afle că bărbatul de la telefon căuta să angajeze fete. I-a dat adresa și numărul ei de telefon și a fost de acord să se întâlnească cu el după ore. Au stabilit s-o ia cu mașina din fața Sears Building din Seattle și să meargă la benzinărie, unde să completeze formularele de angajare.

Mama lui Kathy s-a îngrijorat. Nu-i plăcea faptul că fiica sa îi dăduse unui străin numărul său de telefon și o deranja felul în care fusese aranjat interviul pentru angajare. O deranja mai ales gândul că fiica ei va urca într-o mașină cu un necunoscut. Avea încă în minte un articol recent despre Laura Brock, care fusese violată și ucisă după ce făcuse autostopul.

– Vorbesc serios, Kathy, a avertizat-o Mary pe fiica ei. Nici să nu te gândești să te întâlnești cu el.

Nervoasă, Kathy a promis că n-o s-o facă și a plecat la școală, cu un teanc de manuale sub braț.

Mama și fiica au luat același autobuz în dimineața aceea, iar Kathy a coborât prima, la Liceul Roosevelt. Mary a privit-o prin geamul murdar pe frumoasa ei fiică îndepărtându-se și întorcându-se o dată pentru a-i face cu mâna, zâmbind.

În acea după-amiază, Kathy a nesocotit rugămințile mamei ei și s-a întâlnit cu Carignan așa cum fusese stabilit. Acesta o aștepta din ce în ce mai nerăbdător și a tresărit când a văzut o fată înaltă, puternică, cu o constituție athletică, apropiindu-se de el. Părul ei blond se întuneca precum un caramel lucios și îi cădea până pe la jumătatea torsului în valuri dese. Kathy avea ochii verzi și doar vagi urme de pistrui pe tenul alb. S-a oprit pe partea cealaltă a străzii, în dreptul mașinii lui Carignan, pentru a traversa,

iar el a privit cum tânăra în bluză albă cu albastru și cio-rapi albăstrui i-a făcut cu mâna.

Carignan s-a aplecat peste scaunul pasagerului și i-a deschis portiera. Dar Kathy a ocolit mașina, venind pe par-tea lui, și i s-a adresat prin geam. Prima ei impresie despre Carignan a fost oarecum neplăcută. Era un om neatrăgă-tor, cu o frunte ciudat de înaltă. Avea o bărbie retrasă și o cicatrice adâncă peste un ochi. De fapt, Carignan părea mult mai bătrân decât cei 46 de ani ai lui, cu pielea brăz-dată de riduri adânci și pungi și cearcăne sub ochi. În mod obișnuit, chipul său era încruntat amenințător, iar pentru a zâmbi, trebuia să se concentreze serios. Dar, de data asta, și-a folosit tot farmecul de care era în stare.

– Bună! Tu trebuie să fii Kathy, a salutat-o el cu un zâmbet larg.

Kathy i-a observat gropița din bărbie, apoi a zâmbit la rîndul ei.

– Sigur, eu sunt.

Făcându-i semn să între în mașină, i-a spus:

– Trebuie să completăm formularele de angajare și le am la birou. Hai, sus! O să te las eu acasă după ce terminăm.

Kathy s-a simțit incomod.

– Mama nu prea e de acord cu asta, i-a explicat ea, iar Harvey a plusat.

– Nu pot să nu-i dau dreptate. Am și eu copii. Și o soție. O casă frumoasă, o femeie grozavă. Dap, nu o putem învinovăți pe mama ta că e grijulie.

Kathy era aproape convinsă de asigurările lui.

– Ești sigur că e în regulă? a întrebat ea.

– Absolut! Uite, chiar o să mă prezint mamei tale când o să te aduc înapoi. Și atunci totul va fi în regulă.

Kathy Sue Miller nu a mai fost văzută niciodată în viață. Carignan, al cărui trecut violent era cunoscut de poliție, a fost interogat îndelung și supravegheat 24 de ore

din 24, dar dovezile nu au fost suficiente pentru a-l acuza nici măcar de răpire, cu atât mai puțin de crimă. Apoi, în duminica de 3 iunie, doi băieți de 16 ani care își conduceau motocicletele prin Rezervația Tulalip, la nord de Everett, au găsit trupul lui Kathy. Era dezbrăcată și înfășurată într-o folie neagră de plastic. Cadavrul era atât de descompus încât inițial a fost imposibil de spus ce sex avea. În urma autopsiei, s-a aflat că amprenta dentară se potrivea fișei lui Kathy. Judecând după traumatismele craniene, a fost evident că moartea survenise în urma unor lovituri violente.

Chiar și după descoperirea cadavrului, „Harv’ Ciocanul” a reușit să scape din mâinile poliției. S-a mutat mai întâi în Colorado, iar ulterior în Minneapolis, Minnesota, unde a ucis-o pe Eileen Hunley pe 4 august 1974. Trupul ei a fost descoperit pe 18 septembrie, în districtul Sherburne. Carignan a comentat ulterior: „Era nevastă-mea de drept și am crezut că se întâlnea cu un negru, așa că am oprit-o pe stradă... Am dat-o cu capul de un stâlp și am ținut-o cu fața într-un canal de scurgere până când a murit. Apoi am încercat s-o dau la porci, s-o mănânce.”

* * *

O serie de agresiuni sexuale asupra autostopistelor în statele Colorado și Minnesota, în ultima parte a anului 1974, au purtat marca lui Carignan. Majoritatea au avut ca autor un bărbat masiv, a cărui descriere i se potrivea în mare și care folosisese un ciocan pe post de armă. Cel puțin șapte dintre țintele agresiunilor muriseră, iar restul au rămas marcate psihic și fizic pe viață.

Pe 8 septembrie 1974, Carignan a luat o autostopistă, a dus-o într-o zonă rurală din apropiere de Mora și a agresat-o sexual. Apoi a lovit-o în cap cu ciocanul și a agresat-o sexual cu mânerul ciocanului. Victima a fost lăsată să moară